

Rubínové vábení

B
Baronetka

**CAROLYNE
SWANN**

Rubínové vábení

PRAHA 2008

Přeložila:

LINDA HAYEK

Carolyne Swann: Rubínové vábení

Vydání první

Copyright © 2008 Carolyne Swann

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2008 jako svou 1370. publikaci

Český překlad © 2008 Linda Hayek

Odpovědná redaktorka Jana Kohutová

Korektorka Zdeňka Grigarová

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2008 Oldřich Liška

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-146-1

BARONET

Praha 2008

CAROLYNE SWANN

*Rubínové
vábení*

Kapitola první

Šedé střechy zámku dosud vyčnívaly nad korunami borovic a prašná cesta vedoucí podél skalisek k usedlosti na pobřeží byla v nedohlednu. Přesto grošák nesoucí na hřbetě mladou ženu náhle přešel z cvalu do klusu. Klisna, která běžela až dosud vedle něho, se rázem ocitla o několik délek vpředu.

Muž, který na ní seděl, zpomalil a otočil se. Když zjistil, že vzdálenost se nezkracuje, spíše naopak, zastavil a zavolal:

„Takhle do západu slunce domů nedojedete, slečno!“

Jezdkyně překvapeně vzhlédla. Vůbec si neuvědomila, že zatímco dlela ve vzpomínkách na právě končící den, nevědomky přitáhla svému koni uzdu a ten poslušně zpomalil.

„Za chvíli nastane šero,“ připomínal muž.

Dívka se na něj usmála a v očích jí zaplály veselé ohníčky.

„Jen se neboj, Yvesi, domů trefím i za tmy. Jestli chceš, můžeš se vrátit zpátky, zbytek cesty dojedu sama. Víš přece, že jsem dobrá jezdka.“

„To vím, slečno, ale vám by zase mělo být známo, že

nikdy neporuším dané slovo. A já jsem Jeho Milosti slíbil...“

„Ano, ano,“ přikývla dívka netrpělivě, „přece tě znám.“

Muže, který zastával místo vrchního štolby a správce na Rocheru, panství patřícím jejímu strýci, znala opravdu dobře – od nejtěplejšího dětství. To on ji jako malou holčičku poprvé posadil do sedla roztomilého poníka. Když hned při první lekci spadla na zem a ošklivě si odřela koleno, přinesl jí jako náplast na bolest štěně, které se za ní batolilo na nemotorných nožkách, a jen co oba povyrostli, doprovázelo ji všude, kam se vrtla. Yves také před tetou a strýcem kryl většinu jejích dětských nezbedností, a že jich bylo požehnaně... Teď se ho ale potřebovala co nejrychleji zbavit, aby byla sama a mohla si znovu v duchu zopakovat všechno, co přineslo dnešní odpoledne. Jenomže Yves dal jejímu strýci slib, že ji doprovodí až k Piniím, a nic by jej od tohoto úmyslu neodvrátilo.

„Dobrá,“ zasmála se. „Tak kdo bude ve dvorci dřív? Vsaď se, že já,“ zvolala, a než se štolba vzpamatoval, trhla uzdou.

Ke bráně usedlosti dorazila skutečně první, přestože si nebyla jistá, jestli ji Yves nenechal úmyslně vyhrát. Když byla malá, většinou to tak dělal, a občas to udělal i teď.

„Určitě bych získala ještě větší náskok, kdybych nemusela používat dámské sedlo, ale směla sedět na koni obkročmo jako muž,“ volala přes rameno, zatímco vjížděla do dvora.

Nerozuměla tomu, co jí Yves odpověděl, protože jeho slova zanikla v lomozu otvíraných dveří stáje, z nichž vyběhl pacholek, aby jí pomohl sesednout. Zato k jejím uším až příliš jasně dolehl přísně znějící ženský hlas:

„Ještě to tak. Nechtěla by sis také nasadit na hlavu klobouk s peřím a k boku připnout rapír?“

Ze schodů bíle omítnutého jednopatrového domu scházela postarší žena v levandulově modrých šatech a bílém krajkovém čepečku, posazeném na tmavých vlasech. Snažila se tvářit vážně, ale oči jí svítily radostí a koutky úst se zvedaly v úsměvu, když zvolala:

„Zdravím vás, Yvesi, a děkuji vám, že jste na Amandine dohlédl. Někdy je s ní těžké pořízení. S tím sedlem už to zkoušela i na Berta,“ kývla hlavou směrem k pacholkovi odvádějícímu koně do stáje, „a málem se jí to podařilo, kdybych včas nezasáhla. Vy jste naštěstí rozumný, nebojím se, že byste podlehl kdejakému dívčímu rozmaru.“

Amandine kradmo pohlédla na červenajícího se štolbu a potutelně na něho mrkla. Pokaždé když přijela na Rocher a vyrazila si pod Yvesovým dohledem na projížďku, vyslyšel její přání a vyvedl pro ni z konírny hřebce osedlaného pánským sedlem.

„To máš pravdu, Sylvie,“ rozběhla se k ženě a objala ji. „Yves je snad ještě přísnější než ty. U skalisek jsem mu nabízela, že domů už dojedu sama, takže se může vrátit, ale nedal si říct. Prý strýčkovi Julienovi slíbil...“

„Utíkej domů, Anna na tebe čeká s večeří,“ plácla ji žena s předstíranou přísností přes ruku a obrátila se k Yvesovi. „A vy, pane, jistě nepohrdnete pohárem vína z naší loňské úrody.“

Zatímco Sylvie odváděla v rozpacích tonoucího štolbu do stinného loubí pod schody, kde stála kamenná lavička a na stolku přichystaný demižon s vínem, Amandine vběhla do domu.

„Nemám hlad ani žízeň,“ odbyla kuchařku, která znamenala její příjezd a teď se hrnula ze dveří kuchyně s tácem plným jídla.

„Nevezmete si ani ořechový koláč? Před chvílí jsem ho vytáhla z trouby,“ kývla Anna tučnou bradou smě-

rem k talíři, z něhož stoupala omamná vůně skořice, vanilky a vlašských ořechů.

„Nechám si ho na zítra, teď jsem příliš unavená, sotva pletu nohama, určitě bych nad jídlem usnula,“ dostalo se jí odpovědi, která byla ve zjevném rozporu s hbitostí, s jakou dívka vyběhla po schodech vedoucích do prvního patra a zmizela ve dveřích svého pokoje.

„Konečně,“ zašeptala Amandine a vrhla se na rozeštanou postel, jako by jí opravdu došly síly, ale po chvílce opět vyskočila a pobrukuje si veselou melodii se roztočila po místnosti. K tomu, aby se zastavila, ji nepřiměla únava, ale klapot jejích podpatků, bubnujících ohnivě staccato do dřevěné podlahy. Teď opravdu ze všeho nejméně potřebovala, aby se Sylvie nebo některá ze služebných přišla přesvědčit, co se děje. Chtěla být sama, znovu si v klidu projít všechny události posledních dnů, zejména ty dnešní. A hlavním hrdinou všech byl Alain de Maiziére.

Amandine přivedla do usedlosti Pod Piniemi před téměř deseti lety její teta, Sophie de Tencin. Na dětství strávené v Narbonne, v sídle svého druhého strýce, vikomta Jacquese d'Escoman, se příliš nepamatovala. Jeho manželka Marie-Renée, starší sestra hraběnky Sophie, bývala často nemocná. Děvčátko si ji pamatovalo jen jako smutnou, utrápenou ženu, která, když ji zrovna nepoutaly nemoci na lůžko, trávila nekonečné hodiny v domácí kapli, kde se modlila, aby se nad ní Bůh slitoval a obdařil ji miminkem. Všemohoucí jí ale zřejmě nenaslouchal příliš pozorně, protože by jinak jistě nedopustil, aby se většina z dětí, jež každoročně přivedla na svět, narodila mrtvá nebo žila sotva pár dnů. Když se i poslední dítko odebralo na nebesa, aby se tam z něho stal andělíček, jak vysvětlila malé Amandine kuchářka Kathy, rozhodla se ho po několika dnech násle-

dovat i jeho nešťastná matka. Pravděpodobně proto, že už nechtěla poslouchat neustálé výčitky a křik svého manžela, jak tehdy usoudila její malá neteř. Kdyby jí teta prozradila, co zamýšlí, mohly do nebe odejít spolu, rozumovala v duchu. Naštěstí si úvahy o tom, že tam je to určitě lepší než tady v tom ponurém domě, nechala pro sebe a nahlas se tehdy v kuchyni zeptala Kathy, která měla na všechno odpověď a neuniklo jí jediné šustnutí v domě:

„Co teď bude se strýčkem?“

„Co by? Stal se z něho vdovec a jistě se brzo znovu ožení. Ale co bude s vámi, slečinko, když už nemáte nikoho, kdo by nad vámi držel ochrannou ruku?“

Holčička se zarazila. Na tohle nepomyslela. Na své vlastní rodiče se vůbec nepamatovala. Byla maličká, když se s nimi cestou z Janova do Marseille potopila loď a oba utonuli. Dcerušky Amandine, kterou tehdy naštěstí nevzali s sebou, se ujal dosud bezdětný bratranec jejího tatínka a poskytl jí výchovu odpovídající jejímu stavu, jak dítěti vysvětlila Kathy.

Jak její výchova měla probíhat, nebylo tak úplně jasné zřejmě nikomu z dospělých. Nebožka teta se malé neteři příliš nevěnovala, ale přece jenom pro ni měla sem tam vlídné slovo nebo pohlazení. Zato strýček Jacques se choval, jako by vůbec neexistovala. Asi to tak musí být, tak to odpovídá mému stavu, pomyslela si maličká pokaždé, když na ní občas spočinul zamračeným pohledem a se zřejmou nevolí si ji prohlížel. Naštěstí to byla jediná pozornost, kterou jí věnoval. A tak malá Amandine rostla jen pod dohledem služebných, které ji krmily, oblékaly a ukládaly do postele, aby ji z ní ráno zase vytáhly a nechaly na pospas jí samé.

„Jen se ničeho nebojte,“ uklidňovala děvčátko kuchařka, když si povšimla, jak se mu krabatí tvářička. „Zase pomůže rodina chuděry nebožky jako už tolikrát,

když našemu pánovi teklo do bot. Konečně snad uvidíme na vlastní oči její sestru Sophii.“

Vševědoucí Kathy se ani tentokrát nemýlila. Za tři dny po smrti vikomtky zastavil na nádvoří kočár, z něhož vystoupila krásná mladá dívka. Amandine, která její příjezd sledovala ze svého oblíbeného úkrytu pod keřem tavelníku v zahradě, ji začala zbožňovat, jen co ji poprvé spatřila, a měla jediné přání: odejít s tou půvabnou, usměvavou ženou kamkoli, hlavně hodně daleko od sídla, kde byla každému na obtíž, kde na ní nikomu nezáleželo.

Její přání se splnilo. Kráska ji jednoho dne večer, krátce po tetině pohřbu, vzala za ruku a odešly – vlastně utekly – z domu bez zavazadel, jen v tom, co měly na sobě. Amandine si matně pamatovala, že předtím, než se tak stalo, slyšela z jednoho z pokojů křik, jakési žuchnutí... a pak už jen utíkala společně se ženou, kterou začala nazývat tetou Sophií. Na Rocher, kde Sophie žila, nejely z neznámého důvodu kočárem, ale zvolily mnohem zajímavější cestu. Amandine si matně vzpomínala, jak utíkaly v noci lesem, pak putovaly celý den cizí krajinou, a když je začaly bolet nohy, naložily se na pramici, na níž spolu s nimi cestovali prostí venkované jedoucí na trh do Perpignanu. Teprve když je v jakési zřícenině, kam se uchýlily před deštěm, zároveň s bouřkou dohonil strýc Jacques a začal Sophii vyhrožovat, dítě vytušilo, že se nejedná o dobrodružství pro jeho pobavení, ale o útěk. Než stačilo pochopit vážnost situace a opravdu se vyděsit, objevil se tam urostlý mladý muž, který se Amandine okamžitě zalíbil, a strýc Jacques utekl. Mladík se naštěstí líbil i tetě Sophii, a tak se za něho krátce poté provdala.

Tak se to Amandine jevilo jako dítěti, ale jak šla léta, postupně objevovala celou pravdu. Něco jí prozradila teta Sophie, něco její manžel, hrabě Julien de Tencin,

ale nejvíc jí pověděla Sylvie, se kterou žila už skoro deset let v usedlosti Pod Piniemi.

„Pojď ke mně, maličká. Tady jsem vychovala Julie-
na, tady vyrosteš i ty,“ vztáhla tehdy dosud mladě vy-
hlížejší žena paže a převzala dítě z náručí mladého
hraběte, který je sem spolu se Sophií přivezl.

Amandine zprvu trochu litovala, že nezůstala se So-
phií na Rocheru, ale brzy si na klidný život v usedlosti
poblíž moře zvykla a byla zde šťastná. Ostatně pod Syl-
viinou ochranou a péčí nebylo ani nic jiného myslitelné.

Ukázalo se, že Julien prožil podobné dětství jako
děvčátko, které sem přivezl. Na svoji matku se na roz-
díl od Amandine pamatoval, ale odešla na věčnost,
když mu bylo deset let. Tehdy dosud mladičká Sylvie
se mu ji také snažila nahradit. Ještě ani nedospěl
a zemřel i jeho otec, který v důsledku nešťastných ob-
chodních spekulací nezanechal synovi skoro žádný ma-
jetek. A tak mladík a jeho hospodyně zůstali spolu na
zadluženém statku. Julien byl sice chudý, ale rozhodně
ne hloupý či neschopný. Nesložil ruce do klína, proto
když sem přivezl Amandine, byla již usedlost Pod Pini-
emi prosperujícím hospodářstvím. Mladý hrabě se tak
bez obav mohl ucházet o půvabnou Sophii.

Amandine se později od Sylvie dozvěděla, že Sophie
– o deset let starší než její chráněnka – v době, kdy ji
Julien učinil svou chotí, už byla také sirotou.

Jenomže o její ruku, spíš ale o velký majetek, který
po smrti svého otce získala, měl zájem i vdovec po její
sestře Marii-Renée, vikomt Jacques d'Escoman.

„Vím, že bych o něm neměla říkat nic špatného,“
durdila se ještě po letech Sylvie. „Ať byl, jaký byl, byl
to váš příbuzný, moje malá, ale slyšela jsem, že patřil
mezi hamižné lidi, kteří nemají nikdy dost. Dokon-
ce...“ Žena se zarazila, jako by si dodatečně uvědomi-
la, že není v místnosti sama, a zmlkla.

„Co bylo dál?“ vybízela ji zvědavá Amandine, ale Sylvie jen mávla rukou a dodala: „Pánbůh už ho potrestal, tak proč na něj ještě vzpomínat!“

Ano, i na tohle se dívka pamatovala. Vikomt tehdy ze zříceniny, kam se spolu se Sophií na útěku z Narbonne uchýlily a kde je v poslední chvíli zachránil Julien de Tencin, zmizel a už se neobjevil, jako by se do země propadl. Po několika dnech našel hajný jeho mrtvolu v lese. Jacques d'Escoman se i s koněm zřítíl z prudkého svahu a srazil si vaz.

Dospělí se zpočátku snažili tuto skutečnost před dítětem zatajit, ale Amandine náhodně vyslechla rozhovor dvou služek na Rocheru. Zpráva o jeho náhlém odchodu ze života ji ohromila, vždyť to byla v krátké době již druhá smrt v jejím okolí, ale ve skutečnosti netruchlila. Teta Marie-Renée jí věnovala pozornost alespoň občas, zato strýc se k ní choval, jako by mu byla na obtíž. Nikdy ji nepohládl, neřekl jediné vlídné slovo. Jen ji pokaždé, když musel strpět její přítomnost, propaloval zamračeným pohledem, který si pamatovala ještě dlouho poté, co jej spatřila naposledy. Brzy jí však i tyto vzpomínky vyvanuly z hlavy. Kdyby čas od času nezaslechla správce na Rocheru utrousit poznámku, že musí odjet do Narbonne, aby se přesvědčil, jak si počíná nový nájemce bývalého Escomanova sídla, byla by na něj docela zapomněla.

Vzpomínky, které si odtud odnesla, postupně bledly, neboť je vystřídalý mnohem šťastnější a veselejší zážitky.

Sylvie se děvčátku snažila nahradit matku, kterou nikdy nepoznalo, a usedlost Pod Piniemi se mu stala novým domovem. Hospodyně se k dítěti hned od počátku chovala, jako by bylo její vlastní. Vyprávěla mu rozličné příběhy, učila je rozeznávat jednotlivé bylinky, někdy ho vodila k moři, kde společně hleděly na vlny

vzdouvající se v příboji a krmily racky, jindy dívenku při pečení koláče naučila novou písničku. Když večer zmoženou, ale šťastnou Amandine uložila do postýlky, maličká si většinou ještě vyprosila pohádku, kterou se jí ale málokdy podařilo vyslechnout až do konce, protože dřív usnula. Několikrát v týdnu zastavila před domem koleska, kterou řídil kočí Gabriele, a odvezla malou slečnu na Rocher.

Prostředí zámku holčičce učarovalo. Především se jí líbil ruch, který tam vládl. Na rozdíl od Narbonne, kde po většinu dne bloumala ztichlými, zšeřelými místnostmi a celé hodiny nestála nikomu ani za pohled, tady nebyla ani na okamžik sama. Buď se jí věnovala teta Sophie – většinou ji brávala na dlouhé procházky do parku – nebo se jí ujal štolba Yves a učil ji jezdit na koni.

Za tím účelem jí strýc Julien daroval k narozeninám klisničku, kterou Amandine pojmenovala Myrtille, protože jí její hebké tmavé nozdry připomínaly čerstvě utrženou borůvku. Strýc se smál, že vybrala koni tak neobvyklé jméno, ale když teta viděla, jak holčička znejistěla, přispěchala jí na pomoc s tím, že jeho pes se jmenuje Prune a přitom vůbec nevypadá jako švestka. A hned druhý den nechala své malé neteři ušít jezdecký kostým podobný tomu, který měla sama.

Jednou se manželé de Tencin vraceli z jakési sousedské návštěvy. Když zahlédli na louce pod zámkem, kde se jezdecké lekce konaly, Amandine, jak právě zdolala na Myrtille bez obtíží svou první překážku, nechal Julien zastavit a oba vystoupili z kočáru.

Malá jezdkyň se chtěla předvést, proto trhla uzdou a nedočkavě pobídla klisničku k novému skoku. Vypočetla si však špatně délku, a než stačil Yves přiskočit a strhnout ji do náruče, spadla do trávy. Naštěstí se jí nic nestalo, protože kromě toho, že si ušpinila sukni a zlomila péro na kloboučku, utrpěla pouze její hrdost.

„Nic si z toho nedělej,“ těšila ji teta Sophie, která k ní přiběhla jako první. „Když jsem byla tak malá jako ty, také jsem jednou spadla a dokonce se poranila.“

„Opravdu?“ zeptala se Amandine, slzy na krajíčku. Nedovedla si představit, že tak skvělá jezdka, jakou její teta byla, mohla také někdy spadnout z koně. „A jak to dopadlo?“

„Objevil se tam jeden mladík, ránu mi ošetřil a doprovodil mě skoro až před bránu zámku, aby měl jistotu, že se mi nic nestane,“ zasmála se hraběnka a s významným úsměvem se otočila k manželovi.

„Možná bychom měli naši malé Amandine také opatřit nějakého ochránce,“ vrátil jí úsměv.

„Nikoho nechci,“ bránila se. „Mám vás dva, Sylvii, Berta, Annu, Margot, Yvese, jeho ženu Madelon, Gabriela...“ jala se vypočítávat nejdříve na prstech pravé ruky, ale jak postupně jména přibývala, zjistila, že jí nestačí ani prsty na levé.

„Stačí, přesvědčila jsi nás,“ bránil se Julien v obavě, aby nevyjmenovala veškeré služebnictvo ze zámku. „Tedy zatím,“ dodal, „později se po nějakém vhodném kavalírovi poohlédneme.“

„Na to je času dost,“ usadila ho jeho choť a Amandine si myslela totéž. Se všemi lidmi, kteří ji nyní obklopovali a dělali jí doslova pomyšlení, jí bylo dobře, nepřála si nic měnit.

A přece k jedné změně došlo. Na podzim Sophie de Tencin usoudila, že je načase, aby se její neteři dostalo vzdělání. Amandine se všemožně bránila, vysedávání nad knihami považovala za marnění času, obzvláště když venku je tolik zajímavějších věcí. Jindy laskavý strýček Julien, který ji všemožně rozmazloval, se tentokrát postavil na stranu své ženy a Amandine nezbylo než se podříditi.

Na Rocher tedy začal dvakrát týdně dojíždět z Per-

pignanau pan Hadamard, který ji měl naučit číst, psát, počítat a také trochu kreslit. Jeho malá žačka zprvu vzdorovala, ale stařec, který za svůj dlouhý život zasvětil do základů vzdělání celou řadu šlechtických potomků, si věděl rady. Formou hry odhaloval dítěti tajemství vzdělání a brzy našel v Amandine oddanou žačku, jež začala považovat dobu studia strávenou v učebně za skoro stejně zábavnou jako lekce jízdy na koni.

Přesto se každý večer vysílená, ale šťastná a plná nových zážitků ráda vracela z rušného Rocheru zpět do Sylviiny náruče.

Pod Piniemi, kde především díky ní našla skutečný domov, panoval klid, který neměl kdo rušit. Na jiných i mnohem menších roussillonských statcích bylo zapotřebí alespoň dvou třech čeledínů a pacholků, aby dohlíželi na koně a rozličná tažná zvířata, několika děveček pečujících o dobytek, drůbež a jinou havěť, služek, jež měly za povinnost prát, uklízet a starat se o pohodlí panstva, žen v kuchyni a šafáře k vedení hospodářství. To se samozřejmě neobešlo bez každodenního mumraje začínajícího ještě před ranním rozbřeskem a končícího až za tmy.

Tady to ale nebylo nutné, protože usedlost nebyla závislá na tom, co se na jejích polích urodilo či vypěstovalo nebo odchovalo ve zdejších stájích. Toho dne, kdy se Julien se Sophií vzali a rozhodli se žít nadále společně na Rocheru, mladý hrabě vše zařídil tak, aby rodná usedlost jeho odchodem netrpěla.

Na vinice a polnosti, které k ní patřily a které se před lety společně s otcem snažil zachránit, aby je nemuseli rozprodat, když se dostali do finančních potíží, teď dohlížel zámecký správce stejně pečlivě, jako kdyby se jednalo o půdu patřící k Rocheru. Kromě toho posílal Pod Pinie jednou týdně vrchovatě naložený vůz, na němž byly vždy dvě kytý hovězího, několik liber vepřo-

vého, pytel mouky, jeden větší demižon s vínem, druhý s moštem a menší s olejem, čerstvě nalovené ryby či zvěřina, džbánec medu, v křenových listech zabalené hroudy másla, šrůtek slaniny, kolo sýra zabalené v plátně a ostatní poživatiny.

Obyvatelé statku se díky Julienově štědrosti rozhodně nemuseli bát hladu, přesto stáj nezela prázdnotou, dělily se o ni kráva a koza. Tu první děvečka Margot ráno a večer podojila, aby byla na stole vždy čerstvá smetana. Mléka té druhé používala k výrobě lahodného sýra pelardou. Z kurníku s prvními ranními paprsky vypouštěla několik slepic, a když jim sypala zrní, nezapomněla ani na holuby, obývající červeně a bíle natřený holubník. Kvůli nim se občas dostávala do křížku s kuchařkou Annou, která nebohým ptákům spílala za to, že jí vyzobávají semínka bazalky a rozmarýnu ze záhonu pod kuchyňským oknem. Jejich spor o tom, co je důležitější, zda holubi a jejich lahodné masíčko, anebo dušené skopové či ryba správně okořeněné čerstvým rozmarýnem, však nikdy nepřesáhl únosnou mez. Nakonec obě zakončily hádku tím, že svorně usedly v čeledníku k Margotinu sýru a zajídaly ho ještě teplým chlebem, který Anna zrovna vytáhla z pece. Někdy, za teplých večerů, kdy kraj obestřela tma, z dálky doléhal hukot příboje a z polí se nesla vůně levandule, se k nim přidali i čeledín Bert a mladý pacholek Michel. To se pak na stole objevil i džbánec vína a nikomu z nich se nezdál život příliš těžký a složitý.

Takové chvíle milovala i Sylvie. Po celodenním shonu většinou poslala služebnou Lucette, aby si šla odpočinout. Využila toho, že malá Amandine už spí ve své postýlce ve vedlejším pokoji, sedla si u otevřeného okna na opačné straně domu a přála si jedině: aby štěstí, které ji potkalo, když jí přivezli holčičku, aby se o ni postarala a vychovala ji, nikdy neskončilo. Byla však

na světě dost dlouho, aby věděla, že Štěstěna je vrtkavá a nestálá a nezůstává dlouho na jednom místě. Modlila se, aby se, až jednou ta přelétavá dáma roztáhne křídla a odlétne, na jejím místě neusídlila její houževnatější sestra Bolest.

Zatím ale nic nenasvědčovalo tomu, že by se Pod Piniemi měl zaběhnutý způsob života měnit, a to ani tehdy, když se hraběnce a hraběti de Tencin rok po jejich velkolepé svatbě narodil chlapeček, kterému dali jméno Étien, a dva roky po něm přišel na svět jeho bratr Philippe a Amandine začala na Rocheru pobývat častěji.

Mladší Philippe byl klidné a hloubavé dítě, zato prvorozený Étien, jak s vážnou tváří později říkávala Yvesova Madelon, se narodil s duší čertíka. A ona to musela vědět, neboť sama už přivedla na svět tři syny, takže co se chlapecké duše týkalo, jí nezůstalo nic utajeno.

Amandine milovala oba a nikdy by nepřipustila, že mezi nimi činí rozdíl. Pokud by ale byla sama k sobě upřímná, musela by přiznat, že staršímu z bratrů dává přednost, i když ji někdy dokázal pěkně potrápit.

Tak běžel čas, jeden rok míjel za druhým a Amandine vyrůstala z dětských šatečků rychleji, než bylo Sylvii milé. Přímo před jejím očima se roztomilé kučeravé dítě měnilo v půvabnou dospívající dívku, která měla právě letos oslavit osmnácté narozeniny.

„Vzpomínáš, v jejím věku už jsem přece byla vdaná,“ vzdychla hraběnka Sophie minulou sobotu, když se zastavila Pod Piniemi, aby vyzvedla Amandine, jak slíbila.

Dívka právě přicházela z pokoje, kde si zapomněla slunečník. Měly spolu jet do Perpignanu naproti Julie-novi, který se po několika týdnech vracel z Janova, kde byl navštívit dávného obchodního přítele. Zaslechla, jak Sylvie poznamenala: „Jak by ne, vzpomínám si,“ ale víc se nedozvěděla, neboť jakmile obě ženy zaznamenaly, že přichází, změnilo téma hovoru.

Amandine tetina poznámka vrtala hlavou a umínila si, že se jí na to zeptá, jen co nasednou do kočáru. Přece když bylo Sophii tolik, co jí teď, ještě se neznaly. Teta se vdala až poté, co si přivedla svoji malou neteř do Rocheru. Amandine se na to dobře pamatovala; jak by také ne, vždyť to byla událost, o jaké se ještě dlouho hovořilo; sama se jí tehdy zúčastnila. Sylvie jí nechala ušít roztomilé šatičky ze světle modrého saténu a do tmavých vlásků jí upevnila věneček z pomněnek.

Jen co ale nastoupily do kočáru a Gabriele zapráskal bičem nad hlavami čtyř statných grošáků, datum tetiny svatby se jí vykouřilo z hlavy, a když si na ně nakrátko vzpomněla, usoudila, že se Sophie zřejmě spletla. Dál už na to nemyslela, koneckonců cestou do Perpignanu probíraly stejně důležité, ne-li důležitější téma – stříh nových šatů, které si obě chtěly nechat ušít na každoroční letní slavnost. Proto také dříve než kočár zabočil do přístavu, Sophie přikázala, aby zajel do města, kde hned za branou Loge de Mer měl krámek obchodník s látkami.

Od okamžiku, kdy snaživý příručí uviděl z okna zastavit před domem kočár s erbem Tencinů, se dalo do pohybu vše, co mělo nohy. Majitel obchodu se dostavil osobně dřív, než se noha mladé hraběnky dotkla země.

Pak už jen obě ženy seděly, popíjely z titěrných šálků lahodnou čokoládu, módní nápoj, který si už stačil dobýt celou Francii, a nechaly se obskakovat. Příručí snášeli nejen z regálů, ale i z příručního skladu látky všech materiálů a barev a elegantními, naučenými pohyby je rozprostírali před jejich očima.

Hraběnka i její neteř byly za chvíli doslova zavaleny lesklým hedvábím, jako vánek lehkým mušelínem a těžkým brokátém, protkávaným zlatými či stříbrnými nitěmi. Na něj umná ruka okamžitě naaranžovala hebký samet, na který vzápětí jako křídla motýla usedl průsvitný

etamín, snoubící se se sněhobílou nebo krémově zbarvenou krajkou.

Amandine i její tetě se zdálo, že je téměř nad lidské síly rozhodnout se v takové změti látek, ale nakonec si vybraly, i když je volba značně vyčerpala. Však už také bylo načase, pokud se chtěly dostat včas do přístavu, který byl několik mil za městem, na břehu Středozemního moře. Sophie se ještě nechala úslužným majitelem ujistit, že látky téhož dne odešle do Rocheru, a vzápětí netrpělivě nastoupila zpět do čekajícího kočáru, následována stejně dychtivou neteří.

Hraběnka de Tencin pospíchala přivítat manžela a co nejrychleji ho odvézt zpátky na Rocher, jak slíbila Étienovi a Philippovi, kteří tentokrát museli zůstat doma. Amandine se také na strýčka těšila, ale ještě víc si přála setkat se s Alainem de Maiziére, mladým vikomtem, který byl dle bystrého úsudku matek všech neprovdaných šlechtických dcer velice vhodným kandidátem ženitby.

Jenomže mladík, jak se zdálo, už si vybral, anebo nad výběrem budoucí manželky vážně uvažoval. V posledních měsících několikrát zavítal na Rocher, aby dojednal s hrabětem společnou cestu do Janova, z níž se právě dnes měli vrátit. Nebylo jistě náhodou, že se po každé zdržel déle, než bylo nutné, jen aby se mohl setkat s jeho neteří. Nikdy spolu nezůstali o samotě, to jim nebylo dopřáno ani tak přející ženou, jakou byla Sophie. Stačili mezi sebou prohodit jen něco málo zdvořilostních frází či nic neříkajících slov, zato z pohledů, jež si potají vyměnili nad stolem v jídelně nebo v šeru schodiště, by se dal napsat obsáhlý román.

Amandine proto vyhlížela na molu plachetnici stejně netrpělivě jako její teta. Naštěstí nemusely čekat dlouho. Ještě než sestoupily po úzké cestičce od přístavní hráze, objevily se na obzoru bílé plachty a vzápětí štihlý

trup pětistěžňové brigantiny, jejíž příď rozřezávala mořskou vodu jako ostrý nůž máslo. Po chvíli obě ženy začaly rozeznávat jednotlivé postavy na palubě a vzápětí dokázaly přečíst i jméno napsané ozdobným písmem na boku lodi: *Půlnoční kráska*. Netrvalo dlouho, několik přístavních dělníků přitáhlo dlouhými háky a za pomoci vrátku plavidlo k molu a další přistavěli k boku, v němž námořníci odklopili otvor, úzký můstek.

Cestující, kteří začali sestupovat na pevnou zem, byli většinou Italové z Janova a languedocští či roussillonští obchodníci vracející se domů z cest. Amandine však měla oči jen pro dva z nich: vysokého rozesmátého strýčka, mávajícího a pospíchajícího k nim, a Alaina, který z ní nespustil zrak. Cítila, jak jí buší srdce, a při pohledu na jeho sličnou tvář se jí nedostávalo dechu. Sotva si všimla dalšího muže, jenž kráčel v těsném závěsu za nimi. Už ho několikrát viděla na Rocheru, když přijel navštívit jejího strýčka. Jednou ho teta Sophie pozvala na svačinu a při té příležitosti Bernarda de Frazé – jak se tento mladý obchodník jmenoval – představila své neteři.

To Alaina de Maiziére znala podstatně déle. Byl na Rocheru častým hostem, zejména v posledním roce, kdy ani jednou neopomněl vyhledat společnost Amandine, složit jí poklonu a zeptat se, jak se má.

Mladí muži mezitím obě čekající ženy doprovázené Sophiinou komornou už také zahlédli. Protože však nechtěli rušit jejich setkání s hrabětem, pozdravili dámy na dálku menší úklonou a drželi se stranou, když viděli, že jejich přítel se nemůže setkání dočkat.

Julien si opravdu razil cestu davem, jak nejrychleji mohl. Vzápětí už ženu bouřlivě objal a nic nehleděl na to, že je mohou vidět další cestující. Na obou bylo vidět, jak se navzájem milují a jak pro ně být jen několikátýdenní odloučení bylo náročné. Zdálo se, že jim ni-

kdo z cestujících či těch, kdo je přišli přivítat, nevěnuje pozornost, anebo to alespoň úspěšně předstírá.

Zato Amandine od nich nedokázala odtrhnout zrak. Viděla, jak Julien svou ženu sevřel v náruči, políbil ji na šíji a pošeptal jí do ucha cosi, čemu se Sophie přidušeně zasmála a vzápětí zčervenala až po kořínky vlasů. Amandine, která neměla o obsahu strýčkova sdělení ani ponětí, cítila, jak i jí zaplavuje červeň výstřihů a stoupá vzhůru. Zadoufala, že jednou ji bude její manžel zahrnovat stejnou přízní. Její oči teď podvědomě vyhledaly Alaina. Jakmile zjistila, že ji pozoruje s tichým úsměvem, rychle sklopila zrak, ale srdce se jí zatetelilo. Co když myslí na totéž co ona? Při představě, že i on si jí přeje sevřít v objetí a políbit, jí tváře doslova planuly. Zmateně si uvědomila, že jestli k nim teď vikomt de Maiziére přistoupí a bude nucena se s ním pozdravit, nevysouká ze sebe jediné slovo a všichni ostatní se budou dohadovat, co ji tak rozrušilo.

Hrabě de Tencin naštěstí neměl v úmyslu vítání v přístavu prodlužovat. Stejně jako se svojí ženou se chtěl setkat i s oběma syny, kteří zůstali doma. Proto se jen otočil, kývl svým přátelům na rozloučenou a se slovy, že oba pány zve na příští sobotu do Rocheru, pomohl manželce i neteři nastoupit do kočáru. Amandine ještě z okénka zahlédla, jak Alain nehnutě stojí a provází vzdalující se vůz pohledem.

Týden se vlekl ještě pomaleji než hlemýžď, každý den trval nekonečně dlouho i přesto, že se dívka snažila všemožně zabavit. Sama se nabídla, že půjde na louku natrhat květy pampelišek, aby z nich mohla Sylvie spolu s kuchařkou Annou uvařit med, na Rocheru se jako obvykle nevzpouzela, když ji Étien a Philippe vyzvali, aby s nimi soutěžila ve střelbě z kuše, přestože věděla, že prohraje; také si několikrát vyjela v Yvesově dopro-

vodu skoro až na druhou stranu panství. Ochotně přijala cokoli, co ukrátilo den, jen aby byla zase o něco blíže setkání s Alainem.

Až konečně nastala kýžená sobota a s ní chvíle, kdy znovu spatří vikomta de Maiziére.

Kapitola druhá

Už budeš konečně hotová? Dnes ti to trvá moc dlouho.“

„Netrvalo by, kdybyste se, slečno, tak nevrtěla. Jak vám mám všechny tkanice pevně zavázat, když chvíli nepostojíte?“

„Lucette má pravdu, Amandine,“ zastávala se služebné Sylvie, která právě vstoupila do pokoje, kde se služebná marně snažila utáhnout dívce šněrovačku. „Od rána se chováš, jako by s tebou čerti šili.“

...a nejen od rána, pomyslela si Lucette, ale nahlas nic neřekla, raději využila toho, že se dívka na chvíli zklidnila, a pevně uchopila stuhu do obou rukou.

„Pořádně je utáhni,“ přikázala Amandine, než se zhluboka nadechla, aby se jí pás zúžil co možná nejvíc.

„Vždyť vy to vůbec nepotřebujete, jste jako proutek i bez šněrovačky,“ namítla služebná a udělala uzel na poslední tkanici.

Sylvie uchopila šaty, které včera přivezli z Rocheru. Byly první ze série těch, na něž spolu s tetou Sophií vybraly minulou sobotu látku v Perpignanu a které zatím stačila švadlena ušít. Původně si je Amandine chtěla nechat na oslavu svých narozenin. Jenomže pak usoudila,

že ten den je ještě daleko, zatímco setkání s vikomtem de Maiziére se uskuteční už dnes. Pravda, viděla ho v posledních měsících už několikrát, dokonce s ním prohodila i pár bezvýznamných vět, ale vždy u toho byl někdo další – většinou strýc nebo teta. Dnes ji čeká mnohem významnější setkání, protože Alain – ach jak sladce se to jméno rozplývá na jazyku – si přeje totéž co ona. Minulou sobotu jí to ostatně dal najevo při vystupování z lodi. Neměl oči pro nikoho jiného než pro ni, vlastně jí dal svým upřeným pohledem výmluvně najevo, že má jeho sympatie... a možná i něco navíc.

„Jestli se budeš i na Rocheru chovat jako duchem nepřítomná, co si o tobě návštěva pomyslí?“ vytrhl Amandine ze snění Sylviin hlas. Polekaně sebou škubla. Zahanbeně si uvědomila, že zatímco se oddávala snění, žena před ní po celou dobu stála s šaty připravenými v ruce. „Na co jsi myslela?“

Dívka sklonila hlavu, aby Sylvie nespatriila, jak se začervenala, ale hospodyně na odpověď nečekala a vyzvala ji, aby zvedla ruce. Amandine vzápětí ucítila, jak se její pokožky dotklo chladivé hedvábí a poté záplava látky a krajek zahalila celé její tělo. Jen co Lucette pozapínala všechny háčky na živůtku a na obou zápěstích a pomohla jí nazout černé atlasové střevíčky, Amandine zavřela oči a nedočkavě přistoupila k zrcadlu. Chtěla vyzkoušet jednoduchý trik, který jí vloni na podzim prozradila zkušená modistka v Perpignanu:

„Nikdy se nesledujte v zrcadle během doby, kdy vás komorná obléká a češe. Podívejte se do něj, až úpravu vašeho zevnějšku dokončí,“ radila, když Amandine chtěla sledovat, jak jí vyčesává vlasy a na ně nasazuje jezdecký klobouček odvážného a nevšedního stylu. „Jedině tak můžete nezaujatě posoudit, zda vám nový výtvar sluší či nikoli.“

Dívka se tedy nebránila, když kloboučnice přehodila

přes rám zrcadla závoj a strhla jej, teprve až bylo dílo hotové. Tehdy musela uznat, že žena měla pravdu. Kdyby viděla klobouk příliš brzy, určitě by nesouhlasila se závojíčkem posetým perličkami a volavčím pérem odvážně stočeným na spodní straně krempy. Zato když si pak prohlížela svůj obraz na lesklé ploše, byla velice spokojená.

I teď chvíli stála se stisknutými víčky, než je otevřela. Samozřejmě že na rozdíl od tehdejšího jezdeckého klobouku svoje nynější šaty znala. Sophie jí pomohla vybrat látku i barvu a navrhnout střih. Také mohla při zkouškách pozorovat, jak model postupně nabývá konkrétní podoby, a nakonec si jej detailně prohlédnout večera večer, když ho z Rocheru přivezl lokaj v koši až sem. Chtěla se však vidět tak, jak ji odpoledne spatří Alain, přála si nahlížet na sebe jeho očima. Zadržela dech a...

Z plochy zrcadla na ni dychtivě shlížela štíhlá dívka s lesklými tmavými vlasy. Lucette je večera večer umyla, poté spláchla vodou okyselenou citronovou šťávou a jednotlivé prameny ještě vyleštila kouskem hedvábí, aby se leskly. Dnes ráno jí je sčesala za uši, v týle svázala sametovou stuhou a několik pramínků nechala vinout se jako hádci po spáncích a na krku, který šaty nezahalovaly, aby vynikla elegantní křivka dívčiny labutí šíje. Oblost ramen zdůrazňoval široký krajkový límec, pod nímž prosvítalo jasně červené hedvábí, z něhož byly zhotoveny celé šaty; výjimku tvořila pouze bílá saténová spodnička a průstřihy vpředu na živůtku a na rukávech. Útlost dívčina těla zdůrazňoval široký pás z černého sametu.

„Nemusíš mít obavy,“ poznamenala Sylvie, když si všimla dívčina zpytavého pohledu, kterým studovala svůj obraz. „Určitě se budeš líbit...,“ sotva nepatrně se odmlčela, ale hned pokračovala, „každému, kdo se s tebou dnes setká.“

Přestože odmlka byla sotva postřehnutelná, Amandine ji zaznamenala. Napadlo ji, jak je možné, že hospodyně, která pokaždé uhádne její tajné myšlenky, i tentokrát vytušila, kvůli komu se tak parádí a kdo je příčinou jejího neklidu a nedočkavosti v posledních dnech. Ještě aby se tak začala vyptávat! Kradmo na ženu pohlédla a rozhodla se přejít do útoku jako první. Musí zvolit téma, které bude odlišné, ale přitom Sylvii zaujme. Mírně svažila čelo, jak usilovně přemýšlela, ale vtom se usmála.

„Minulý týden, když zde byla teta Sophie, tak jsem ji slyšela říkat, že když byla v mém věku, už byla vdaná. Určitě se musela splést. Vždyť si dobře pamatuji, kdy měla svatbu se strýčkem Julienem. Stalo se to před deseti lety, a to jí bylo skoro devatenáct. A mně bude v červnu teprve osmnáct.“

Čekala, že se tomu Sylvie zasměje a poznamená něco o tom, že hraběnkou zřejmě její dva čilí synkové vyčerpávají víc, než si kdo myslí. Avšak místo toho si všimla, že si obě ženy vyměnily krátký pohled. Hospodyně hned nato poodešla ke krbu, na jehož římsu ležela etue z černého sametu, a vyňala z ní náhrdelník. „Málem bys zapoměla na tohle,“ řekla a položila jej Amandine kolem krku.

Jestli byl dívčin obraz v zrcadle skvělý, teprve nyní byl dokonalý. Na broskvově zbarvené pokožce se zaleskl jemný zlatý řetízek, na němž visel rubín ve tvaru kapky. Šperk přivezl neteři Julien z Janova. Jeho manželka měla podobný – rubín vybroušený do tvaru rozvité růže, která ležela v lůžku masivního prstenu. Navlékala ho na prsteníček jen při vzácných příležitostech a Amandine si při pohledu na klenot umínila, že stejně tak ona bude náhrdelník nosit, jen když nastane výjimečná situace. Nenastala snad už dnes? ptala se v duchu sama sebe, hladíc přitom rudou slzu štíhlými prsty.